

Arrest

nr. 106 822 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de soussou-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn.

U werd op 4 april 1982 geboren in de wijk Touguiwondy in de gemeente Matam (Conakry). U groeide op in de ouderlijke woning te Touguiwondy met uw beide ouders en uw zus (A.S.) en broer (M.S.). U liep school tot de 10de klas en verliet de schoolbanken toen u 17 jaar oud was. Uw ouders besloten dat u diende te huwen met Moury (T.) (< Malinké). Moury (T.) was een vriend van uw neef Abousoumah. U wilde niet huwen met Moury (T.) maar het was de wil van uw ouders en uw schoonouders. Op 18 maart 2000 sloot u op 17-jarige leeftijd in de wijk Kilometer 36 (Conakry) een religieus en traditioneel huwelijk af met Moury (T.). Na uw huwelijk verhuisde u naar de echtelijke woning in de wijk Boussoura in de gemeente Matam (Conakry). Uw ouders verhuisden vervolgens naar de wijk Kilometer 36 (Conakry). Uw

echtgenoot, Moury (T.), was reeds van voor uw huwelijksdatum handelaar in auto's en auto-onderdelen. Uw echtgenoot had een magazijn in de wijk Mafanco in de gemeente Matam. Uw echtgenoot, Moury (T.), reisde vaak naar het buitenland, meer bepaald naar Europa, om auto's en auto-onderdelen te importeren. Op een u onbekende datum, doch vóór u kinderen baarde, had u ruzie met uw echtgenoot. U liep weg en ging naar uw neef Abousoumah. Uw neef Abousoumah sloeg u en gebod u terug te keren naar uw echtgenoot, Moury (T.). U constateerde dat u geen keuze had en sindsdien poogde u uw gedwongen huwelijk niet meer te ontlopen. Op 4 augustus 2003 werd uw dochter Gnoumanké (T.) geboren in de materniteit van de gemeente Matam (Conakry). In 2004 verhuisden u en uw echtgenoot naar de wijk Lambadji in de gemeente Ratoma (Conakry). Op 21 augustus 2005 werd uw dochter Fanta (T.) geboren in de materniteit van de gemeente Matam (Conakry). Uw echtgenoot, Moury (T.) leed aan een leverziekte en was ernstig ziek. Ongeveer begin september 2011 werd uw echtgenoot, Moury (T.), opgenomen in het ziekenhuis. Op 4 oktober 2011, na een verblijf van ongeveer een maand in het ziekenhuis, overleed uw echtgenoot Moury (T.) in het ziekenhuis. Sinds de dag van het overlijden van uw echtgenoot kwam uw schoonbroer Mamadi (T.) in uw woning logeren. 5 dagen na de dood van uw echtgenoot, Moury (T.), vroeg uw schoonfamilie u om de sleutel van de kamer van uw echtgenoot in de echtelijke woning af te geven. Uw schoonbroer, Mamadi (T.), kwam in de kamer van wijlen uw echtgenoot wonen. Uw schoonfamilie vroeg u naar de eigendomsdocumenten van de echtelijke woning doch u wist niet waar die zich bevonden. U weet niet of uw schoonfamilie de eigendomsdocumenten al dan niet in beslag nam. Enkele dagen later kwam ook een echtgenote van Mamadi (T.) in uw echtelijke woning wonen. Mamadi was gehuwd met 2 vrouwen, Mace en Nyoumouni. 40 dagen na de dood van uw echtgenoot, Moury (T.), kwamen schuldeisers van uw overleden echtgenoot naar uw echtelijke woning om geld op te eisen. Uw schoonouders beloofden u te zullen helpen met het aflossen van de schulden van wijlen uw echtgenoot, Moury (T.). Echter, plots – eveneens 40 dagen na de dood van uw echtgenoot - zeiden uw schoonouders dat u diende te huwen met hun zoon, Mamadi (T.), de broer van wijlen uw echtgenoot Moury (T.). Dit werd u gezegd tijdens een familievergadering. U weigerde te huwen met Mamadi (T.), de broer van wijlen uw echtgenoot Moury (T.), waarop uw schoonouders u vertelden dat u zelfredzaam diende te zijn en dat ze weigerden de schulden van wijlen uw echtgenoot, Moury (T.) te helpen aflossen. Er werd u bovendien gezegd dat, indien u zou weigeren het leviraatshuwelijk te ondergaan, uw kinderen zouden afgenomen worden door de schoonfamilie. U vernam van Mamadi (T.) dat het magazijn van uw echtgenoot leeg was en u vermoedt dat Mamadi (T.) de goederen uit het magazijn meegenomen heeft buiten uw medeweten. U ging viermaal naar uw ouders en vertelde dat u verplicht werd een leviraatshuwelijk te ondergaan doch uw ouders repliceerden telkens dat zij akkoord gingen met dit leviraatshuwelijk en stelden u de vraag waar u en uw kinderen dan heen zouden gaan indien u het leviraatshuwelijk zou weigeren. Uw ouders vertelden u dat u niet welkom was bij hen. U besloot de hulp in te roepen van kolonel Antoine, een vriend van wijlen uw echtgenoot die werkzaam was in de gendarmerie van de gemeente Dixinn. Kolonel Antoine besloot u te verdedigen en uit te leggen dat u niets wist over de zaken van wijlen uw echtgenoot. U kreeg 5 convocaties omwille van de openstaande schulden die wijlen uw echtgenoot zou hebben. Zo dienden volgende personen klacht in tegen u omdat zij argumenteerden dat u – in naam van uw overleden echtgenoot - hen geld schuldig was: Baboucar (B.), kolonel Gabriel en Adama (C.). Naar aanleiding van deze convocaties moest u zich aanmelden in: het kantoor van de militaire politie, PM3 genaamd, in de gemeente Kaloum (Conakry), de gendarmerie van de gemeente Dixinn en de gendarmerie van de gemeente Matam (Conakry). Op 6 maart 2012 kreeg u een vijfde convocatie. U werd gearresteerd en vastgehouden in de gendarmerie van de gemeente Matam (Conakry). U werd op 8 maart 2012 vrijgelaten nadat u een auto als waarborg achter liet en zich schriftelijk engageerde het gevraagde bedrag te betalen. Uw schoonbroer Mamadi (T.) betaalde de waarborg nadat u verklaarde akkoord te gaan met het leviraatshuwelijk. Op 7 maart 2012 verliet u echter de echtelijke woning in de wijk Lambadji in de gemeente Ratoma (Conakry). U verhuisde naar de echtelijke woning van kolonel Antoine, een vriend van wijlen uw echtgenoot, in de wijk Gbessia in de gemeente Matoto (Conakry). Op 21 maart 2012 verliet u Guinée. U arriveerde in België op 22 maart 2012. Op 23 maart 2012 vroeg u asiel aan. In België vernam u dat uw moeder, (F.F.), op 24 oktober 2012 is overleden nadat ze een val maakte.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: (1) een uittreksel uit de geboorteakte (nr. 0482) van Fatoumata Soumah uitgereikt op 15 april 1982 te Conakry, (2) een uittreksel uit de geboorteakte (nr. 511) van (T.) Fanta uitgereikt op 30 augustus 2005 te Conakry, (3) een uittreksel uit de geboorteakte (nr. 446) van (T.) Gnoumanke uitgereikt op 13 augustus 2003 te Conakry, (4) een religieus huwelijkscertificaat op naam van Moury (T.) en Fatoumata Soumah uitgereikt op 18 maart 2000 (s.l.), (5) een attest van psychologische verzorging op naam van Fatoumata Soumah uitgereikt door (D.V.) op 4 december 2012 te Namen en (6) een envelop van DHL (nr. 607 6913) gericht aan Fatoumatah Soumah en verstuurd door uw broer (M.S.) op 11 april 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest (1) gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan de broer van wijlen uw echtgenoot en (2) te worden vervolgd door de 3 zakenpartners/schuldeisers van wijlen uw echtgenoot.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Ten eerste kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden met betrekking tot het door u ingeroepen gedwongen leviraatshuwelijk met Mamadi (T.), de broer van wijlen uw echtgenoot Moury (T.).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen overlijdenscertificaat van uw echtgenoot, Moury (T.) kan voorleggen. U verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot op 4 oktober 2011 overleed in het ziekenhuis doch voegde hier herhaaldelijk aan toe dat u niet weet hoe u een akte van zijn dood moet regelen (1ste gehoor, p. 11). Deze vaststelling is echter opmerkelijk aangezien u in het kader van uw asielaanvraag wel geboortecertificaten van uzelf en van uw beide kinderen kan voorleggen evenals uw huwelijkscertificaat (cf. infra) doch dat u, hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot Moury (T.) reeds op 4 oktober 2011 overleed (1ste gehoor, p. 11) en zijn dood bovendien de aanleiding van al uw problemen was, u hier geen tastbaar bewijs van kan voorleggen. Vervolgens kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Hoewel u beweerde dat leviraatshuwelijken vaker voorkwamen in uw schoonfamilie (1ste gehoor, p. 17) en u constateerde dat in uw schoonfamilie enkele vrouwen huwden met de broer van hun overleden man (1ste gehoor, p. 17) legt u hierover bijzonder gebrekkige verklaringen af. Wanneer u werd gevraagd naar de namen van uw schoonbroers en –zussen maakte u aanvankelijk slechts melding van uw schoonbroer Mamadi (T.), schoonzus Baba (T.) en schoonbroer Ibrahim (T.) (1ste gehoor, p. 11). Wanneer de interviewer van het CGVS u de namen van de vrouwen vroeg die in uw schoonfamilie moesten huwen met de broer van hun overleden man (1ste gehoor, p. 17) repliceerde u aanvankelijk deze niet te kennen (1ste gehoor, p. 18) waarna u verklaarde dat de broer van uw echtgenoot, Ibrahim (T.), huwde met de echtgenote van zijn overleden broer (1ste gehoor, p. 18), Mounsaffi genaamd (1ste gehoor, p. 19). Wanneer u hierop gevraagd werd welke van de broers van Ibrahim (T.) – en bijgevolg van uw eigen echtgenoot – dan wel overleden was (1ste gehoor, p. 18) repliceerde u dat u hoorde dat uw echtgenoot, Moury (T.) een overleden broer had (1ste gehoor, p. 18). U verklaarde echter de naam van deze overleden broer van uw echtgenoot niet te kennen (1ste gehoor, p. 18), u kon niet toelichten wanneer deze broer dan wel overleed (1ste gehoor, p. 18) en u kon evenmin de oorzaak van zijn overlijden toelichten (1ste gehoor, p. 18) hetgeen toch merkwaardig is aangezien u 11 jaar gehuwd was met Moury (T.) en klaarblijkelijk totaal geen kennis heeft over deze – naar uw zeggen oudste – broer van uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 18). Gevraagd of u nog andere gevallen van leviraatshuwelijken in uw schoonfamilie kent (1ste gehoor, p. 18) blijkt u er plots geen meer te kennen (1ste gehoor, p. 18). Bovendien verklaarde u dat uw echtgenoot, Moury (T.), u inlichtte over het feit dat zijn broer Ibrahim (T.) een leviraatshuwelijk afsloot (1ste gehoor, p. 18) met Mounsaffi (1ste gehoor, p. 19) en dat u hier aan toevoegde dat u Mounsaffi vaak zag huilen (1ste gehoor, p. 18) waarop uw echtgenoot u de geschiedenis van Mounsaffi vertelde waarbij haar echtgenoot stierf en ze een leviraatshuwelijk onderging (1ste gehoor, p. 18). In dit opzicht is uw bewering dat u het onderwerp leviraatshuwelijk nooit zou besproken hebben met uw – zieke – echtgenoot (1ste gehoor, p. 18) en u verklaarde nooit gepraat te hebben met uw echtgenoot hierover (1ste gehoor, p. 18) en u zich geen vragen stelde over uw – toekomstige – lot (1ste gehoor, p. 18) weinig geloofwaardig.

Bovendien is het merkwaardig dat u, gevraagd naar de mening van uw enige zus (A.S.) (1ste gehoor, p. 5) en de mening van uw enige broer (M.S.) (1ste gehoor, p. 5) met betrekking tot dit leviraatshuwelijk (1ste gehoor, p. 23) verklaarde dat u dit onderwerp nooit besproken hebt met uw broer en zus (1ste gehoor, p. 23). U verklaarde in dit verband zulke onderwerpen niet te bespreken met uw broer en zus (1ste gehoor, p. 23) hoewel u later aangaf dat zowel uw zus als uw broer u steunden in uw overtuiging het leviraatshuwelijk te weigeren (2de gehoor, p. 15). Wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp dat uw broer en zus u mogelijkerwijze zouden kunnen helpen hebben (1ste gehoor, p. 23) repliceerde u kortweg "Ik weet het niet" (1ste gehoor, p. 23). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vroeg waarom u geen poging ondernam om bijvoorbeeld uw broer en zus in te schakelen om uw ouders te overtuigen het leviraatshuwelijk niet te laten doorgaan (1ste gehoor, p. 23) antwoordde u slechts niet te weten of uw broer en zus uw ouders zouden proberen overtuigen (1ste gehoor, p. 23) hetgeen geen verantwoording is voor de vaststelling dat u het niet eens probeerde. Bovendien blijken uw zus (A.S.) en broer (M.S.) u beide bijgestaan te hebben met het sturen van de door u voorgelegde documenten naar

België (1ste gehoor, p. 4) en bleek uw zus Aisha blijkbaar ook bereid uw kinderen – waarvan u vreesde dat uw schoonfamilie ze zou afnemen – onderdak te bieden aangezien u uw kinderen achterliet bij uw zus (A.S.) (1ste gehoor, p. 4) hetgeen aantoonde dat zij uw keuze het leviraatshuwelijk te ontlopen toch enigszins steunen.

Daarnaast legde u weinig toereikende verklaringen af wat betreft uw precieze beweegredenen om het huwelijk met Mamadi (T.), de broer van wijlen uw echtgenoot, te willen ontlopen. Gevraagd naar uw motieven waarom u het leviraatshuwelijk weigerde stelde u slechts niet van uw schoonbroer Mamadi (T.) te houden (1ste gehoor, p. 21 en 2de gehoor, p. 15) en dat u niet kan huwen met een man die ermee dreigde uw kinderen af te nemen indien u niet met hem zou huwen (1ste gehoor, p. 21). Immers gevraagd wat uw plannen waren aangezien u het leviraatshuwelijk weigerde (1ste gehoor, p. 23) in het licht van uw verklaringen dat bij weigering uw kinderen zouden afgenomen worden (1ste gehoor, p. 21), uw echtelijke woning reeds werd ingepalmd door uw schoonbroer Mamadi (T.) (1ste gehoor, p. 22) en uw schoonfamilie weigerde de schulden van uw echtgenoot af te lossen (1ste gehoor, p. 7), verklaarde u simpelweg "Ik had geen idee op dat moment, ik wist niet wat ik van plan was, ik was aan het rouwen (1ste gehoor, p. 23). De vaststelling dat u blijkbaar in het geheel niet heeft nagedacht over de consequenties van uw weigering het leviraatshuwelijk te ondergaan komt - in het licht van de ernst van deze consequenties – geheel ongeloofwaardig over. Hierbij dient nog te worden vastgesteld dat u, hoewel u verklaarde op 18 maart 2000 gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan uw eerste echtgenoot, Moury (T.), (1ste gehoor, p. 15) desalniettemin tot zijn dood - gedurende 10 jaar - bij uw eerste echtgenoot te zijn gebleven (1ste gehoor, p. 16). U verklaarde in dit verband dat u op een gegeven moment constateerde dat u geen keuze had [dan bij uw eerste echtgenoot te blijven] (1ste gehoor, p. 16) en uit uw gehoren kan opgemaakt worden dat u klaarblijkelijk uw eerste echtgenoot leerde te appreciëren aangezien u verklaarde veel gehuild te hebben omdat u in het weduwschap terecht kwam na zijn dood (1ste gehoor, p. 19), na een eenmalige poging om het eerste huwelijk te ontlopen sinds de geboorte van uw eerste kind – in 2003 – geen enkele vluchtpoging meer deed om uw echtgenoot te verlaten (1ste gehoor, p. 16) en u uw eerste echtgenoot bijstond in het ziekenhuis toen hij zijn laatste adem uitblies (1ste gehoor, p. 11). De vaststelling dat u gedurende 10 jaar bij uw echtgenoot bleef tot aan zijn overlijden, hoewel u bij weigering van dit tweede gedwongen huwelijk (leviraatshuwelijk) te ondergaan aanzienlijk meer zaken te verliezen had (onder meer uw woning en uw kinderen) komt enigszins bevreemdend over temeer daar u totaal geen plannen verklaarde te hebben gesmeed betreffende uw toekomst. **Er kan dus besloten worden dat u diverse vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen gedwongen leviraatshuwelijk in ernstige mate ondermijnen.**

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk problemen kende met 3 zakenpartners/schuldeisers van wijlen uw echtgenoot: Adama (C.), Boubacar (B.) en kolonel Gabriel. Immers, uw kennis over uw echtgenoot zijn autohandel, de respectievelijke zakenpartners/ schuldeisers en de door hen afgesloten deals met wijlen uw echtgenoot laten danig te wensen over.

Zo verklaarde u dat u op 18 maart 2000 huwde met Moury (T.) (1ste gehoor, p. 6) en dat u gehuwd bleef met uw echtgenoot tot zijn dood op 4 oktober 2011 (1ste gehoor, p. 11). U verklaarde dat uw echtgenoot, Moury (T.) handelaar was en auto's en wisselstukken van auto's verhandelde (1ste gehoor, p. 11). U verklaarde in dit verband herhaaldelijk dat uw echtgenoot vaak naar het buitenland reisde (1ste gehoor, p. 11 en 12). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot naar Europa reisde – en niet naar andere landen of andere continenten - kon u niet toelichten naar welke landen hij precies reisde (p. 12). U verklaarde niet te weten wie de eigenaar was in de autohandel van wijlen uw echtgenoot, Moury (T.) (1ste gehoor, p. 24). Opnieuw gevraagd wie de eigenaar of eigenaars waren in de handel van uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 24) antwoordde u "Ik weet alleen dat mijn echtgenoot samenwerkt met andere mensen maar hoe de regeling en verdeling in elkaar zit weet ik niet" (1ste gehoor, p. 24). Gevraagd of uw echtgenoot (mede)eigenaar dan wel werknemer was in deze handel (1ste gehoor, p. 24) verklaarde u slechts te weten dat uw echtgenoot degene was die naar het buitenland reisde maar niet meer dan dat te weten (1ste gehoor, p. 24). U voegde hier aan toe niet te weten wie de eigenaar van de handel was (1ste gehoor, p. 24). U wist evenmin hoeveel personen werkzaam zijn in de autohandel van uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 24). U verklaarde vervolgens dat uw schoonbroer, Mamadi (T.) professioneel gezien steeds bij wijlen uw echtgenoot was (1ste gehoor, p. 21), veel weet over de zaken van uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 12) en samenwerkte met uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 14). U voegde hier aan toe dat uw schoonbroer Mamadi (T.) steeds bij uw echtgenoot over de vloer kwam en dat ze dan over handel spraken (1ste gehoor, p. 14). In dit opzicht is het merkwaardig dat u verklaarde niet te weten sinds wanneer uw schoonbroer Mamadi (T.) samenwerkt met uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 14), dat u schijnbaar evenmin kon schatten sinds wanneer uw schoonbroer Mamadi (T.) samenwerkt met uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 14) en gevraagd "Wat was het takenpakket van uw schoonbroer in de autohandel van uw echtgenoot" (1ste gehoor, p.

14) kwam u niet verder dan te stellen "Ik weet enkel dat hij steeds achter mijn man aanliep" (1ste gehoor, p. 14).

Wat betreft de door u aangehaalde schuldeiser en zakenpartner van uw echtgenoot, **kolonel Gabriel** genaamd, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U verklaarde dat kolonel Gabriel samenwerkte met uw echtgenoot Moury (T.) (1ste gehoor, p. 23 en 24). U kon echter niet toelichten sinds wanneer kolonel Gabriel zou samenwerken met uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 24). Hoewel u verklaarde dat kolonel Gabriel een vennoot van uw echtgenoot was (1ste gehoor, p. 24) wist u niet of hij eigenaar dan wel werknemer was (1ste gehoor, p. 25) en u voegde hier aan toe het takenpakket van kolonel Gabriel in de autohandel van uw echtgenoot niet te kennen (1ste gehoor, p. 25). U verklaarde niet te weten wat kolonel Gabriels activiteiten en functie waren in de autohandel (2de gehoor, p. 9). Daarnaast verklaarde u dat kolonel Gabriel een militair was en een uniform droeg (1ste gehoor, p. 25) doch u kon niet meer vertellen over de beroepsactiviteiten van kolonel Gabriel (1ste gehoor, p. 25) en u verklaarde zijn functie niet te kennen (1ste gehoor, p. 25). U verklaarde aanvankelijk niet te weten waar kolonel Gabriel werkte als militair (1ste gehoor, p. 25) hoewel u later verklaarde dat hij in de gendarmerie van de gemeente Matam werkt (2de gehoor, p. 19), u verklaarde niet te weten voor welk departement of divisie kolonel Gabriel werkzaam is (1ste gehoor, p. 25) en voegde hier aan toe "Ik weet helemaal niets over zijn werk" (1ste gehoor, p. 25). Voorts verklaarde u dat de **Boubacar (B.)** klacht indiende tegen u (1ste gehoor, p. 25 en 2de gehoor, p. 3) omdat hij wijlen uw echtgenoot geld had gegeven om goederen te kopen in het buitenland (1ste gehoor, p. 26) en u gevraagd werd deze openstaande schulden te vereffenen (1ste gehoor, p. 26). Gevraagd "Wie is de heer (B.)" (1ste gehoor, p. 26) repliceerde u slechts niet te weten wie hij is (1ste gehoor, p. 26) en het beroep van de heer (B.) niet te kennen (1ste gehoor, p. 26). U verklaarde te weten dat Boubacar (B.) samenwerkte met wijlen uw echtgenoot (2de gehoor, p. 3) doch niet te weten of hij naast de handelsactiviteiten met uw echtgenoot ook andere beroepen uitoefende (2de gehoor, p. 3). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg te vertellen over het feit dat uw echtgenoot en Boubacar (B.) samen handel dreven en toe te lichten sinds wanneer, waar en hoe ze samenwerkten (2de gehoor, p. 3) antwoordde u niet op de gestelde vraag (2de gehoor, p. 3-4). Vervolgens verklaarde u niet te weten wat de precieze taak was van Boubacar (B.) met betrekking tot de handelsactiviteiten met uw echtgenoot (2de gehoor, p. 4) en u verklaarde evenmin te weten hoelang uw echtgenoot al samenwerkte met Boubacar (B.) (2de gehoor, p. 4). Daarnaast verklaarde u dat wijlen uw echtgenoot samenwerkte met **Adama (C.)** en dat Adama (C.) u klacht indiende tegen u omdat uw echtgenoot hem nog geld schuldig was (2de gehoor, p. 10). Hoewel u verklaarde Adama (C.) heel goed te kennen (2de gehoor, p. 10) verklaarde u niet te weten sinds wanneer hij werkzaam was in de zaak van wijlen uw echtgenoot (2de gehoor, p. 10). U verklaarde niet te weten waar Adama Conté woonde (2de gehoor, p. 11) en gaf geen antwoord op de vraag of Adama (C.) gehuwd was (2de gehoor, p. 11) en of hij kinderen had (2de gehoor, p. 11). U verklaarde dat uw echtgenoot 14 miljoen Guinese franken had geleend van Adama Conté, een bedrag dat hij nu terug eiste, doch u verklaarde niet te weten wanneer uw echtgenoot 14 miljoen had geleend van Adama (C.) (2de gehoor, p. 10), u verklaarde niet te weten waarom uw echtgenoot 14 miljoen nodig had (2de gehoor, p. 10) noch weet u wat uw echtgenoot gedaan had met dit bedrag (2de gehoor, p. 10 en 11). Daarenboven verklaarde u niet te weten of de 3 schuldeisers van uw echtgenoot: Adama (C.), kolonel Gabriel en Boubacar (B.) werkelijk geld uitleenden aan wijlen uw echtgenoot (2de gehoor, p. 11) of dat het hier mogelijks om valse beschuldigingen vanwege de 3 zakenpartners en schuldeisers ging (2de gehoor, p. 10). **Hoewel u herhaaldelijk verklaarde dat u vreesde levenslang naar de gevangenis te moeten gaan omwille van het feit dat u de schulden van wijlen uw echtgenoot niet kon aflossen (2de gehoor, p. 14 en 21) bij Boubacar (B.) (2de gehoor, p. 10), kolonel Gabriel (2de gehoor, p. 10) en Adama (C.) (2de gehoor, p. 10) slaagt u er niet in hierover geloofwaardige verklaringen af te leggen.** Wat betreft het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte (nr. 0482) van Fatoumata Soumah uitgereikt op 15 april 1982 te Conakry, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte (nr. 511) van (T.) Fanta uitgereikt op 30 augustus 2005 te Conakry, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte (nr. 446) van (T.) Gnoumanke uitgereikt op 13 augustus 2003 te Conakry, en het door u voorgelegde religieus huwelijkscertificaat op naam van Moury (T.) en Fatoumata Soumah uitgereikt op 18 maart 2000 (s.l.) kan slechts gezegd worden dat deze documenten een aanwijzing vormen van uw identiteit, een aanwijzing vormen van uw eerste huwelijk met Moury (T.) – doch geenszins het gedwongen karakter staakt, en de familieband met uw kinderen aantoont.

Wat betreft het door u voorgelegde attest van psychologische verzorging op naam van Fatoumata Soumah uitgereikt door (D.V.) op 4 december 2012 te Namen kan slechts gezegd worden dat in het attest beschreven letsels louter gebaseerd zijn op uw verklaringen daar de opsteller van dit attest geenszins getuige was van het door u aangehaalde asielrelaas. Wat betreft de door u voorgelegde envelop van DHL (nr. 607 6913) gericht aan Fatoumata Soumah en verstuurd door uw broer (M.S.) op 11 april 2012 kan gezegd worden dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

U legde tot slot geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist enkele data in het feitenrelaas van de bestreden beslissing: op 6 maart 2012 de vijfde convocatie en arrestatie en vervolgens opgesloten in de gendarmerie; op 8 maart 2012 vrijgelaten nadat een waarborg was betaald (in de vorm van een auto) en ondertekening van een belofte de schulden van wijlen haar echtgenoot te betalen; op 7 maart 2013 verlaat verzoekster haar woning en verhuist naar kolonel Antoine. Dat laatste kan volgens verzoekster niet, want toen zat zij nog opgesloten.

Volgens verzoekster twijfelt verweerder aan haar identiteit door te stellen dat haar documenten slechts een begin van bewijs inhouden. Uit verzoeksters gedetailleerde verklaringen blijkt echter dat zij over een geografische kennis beschikt die alleen door een dagelijks en lang leven ter plaatse kan gekend zijn. Bovendien onderzoekt verweerder verzoeksters vraag om internationale bescherming ten opzichte van Guinee, waarmee hij impliciet maar zeker aangeeft dat hij gelooft dat verzoekster de Guineese nationaliteit heeft.

Verder stelt verzoekster dat het medisch document, waaruit haar besnijdenis van type 2 blijkt, samengenomen met haar Soussou-etnie en haar moslimgeloof op zich voldoende bewijs is dat verzoekster in een streng islamitische traditie leefde. Het feit dat verzoekster besneden is, toont volgens haar op zich reeds aan dat zij ernstige schade door culturele tradities heeft ondergaan, wat een bewijs is dat zij in feite reeds werd vervolgd of blootstond aan ernstige schade in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Bovendien bevestigt psychologe (D.V.) dat wanneer verzoekster over haar ervaringen vertelt, zij deze opnieuw beleeft en dit haar verklaringen onduidelijk en verwarrend maakt (zie stuk 2 bij het verzoekschrift). Een ander document over haar psychologische toestand werd reeds aan verweerder voorgelegd.

Vervolgens voert verzoekster aan dat haar verzet tegen het tweede gedwongen huwelijk aannemelijk is omdat (i) zij niet van hem hield, (ii) zij niet wilde trouwen met een man die dreigde haar kinderen af te nemen en (iii) zij niet wilde gechanteerd worden. Onder verwijzing naar de definitie van het "leviraatshuwelijk, zwagerhuwelijk of kortweg leviraat" op de website van Wikipedia, meent verzoekster dat haar problemen geen uitstaan hebben met een leviraatshuwelijk.

Daarnaast meent verzoekster dat zij in de strenge moslimtraditie als moslima zich niet kan mengen in de beroepsbezigheden van haar echtgenoot, noch ernaar informeren. Hetzelfde geldt voor andere mannen zoals kolonel Gabriël, Boubacar (B.) en Adama (C.). Haar kennis van hun activiteiten is beperkt tot hetgeen zij *de visu et audi* bij gelegenheid over hen kon leren. Deze vaststelling is een verder bewijs dat verzoekster in een strenge moslimtraditie gevangen zat.

Bijgevolg meent verzoekster dat zij met consistente en geloofwaardige verklaringen wel voldoet aan alle bewijsvoorwaarden zoals door artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet voorgeschreven en dat zij haar recht op internationale bescherming aantoonst.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een medisch attest neer van dokter (D.B.) van 1 juni 2012 dat vaststelt dat verzoekster een besnijdenis van type 2 ondergaan heeft (stuk 3).

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster opmerkt dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing enkele data niet correct werden weergegeven, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat het hier enkel om een materiële vergissing gaat, maar dat het geen essentieel element betreft dat afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat zij op 7 maart 2012 haar echtelijke woning in Lambanyi verliet (gehoorverslag 6

december 2012, p. 6) en dat zij op 8 maart 2012 werd vrijgelaten uit de gendarmerie (gehoorverslag 21 januari 2013, p. 8).

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder niet ernstig haar identiteit kan betwijfelen door te stellen dat de door haar bijgebrachte documenten slechts een begin van bewijs uitmaken, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat nergens in de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan verzoeksters identiteit of nationaliteit. De bestreden beslissing stelt enkel dat de door verzoekster neergelegde stukken weliswaar haar identiteit, haar huwelijk en haar band met haar kinderen aantonen, maar dat zij niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen.

Betreffende het door verzoekster ter terechtzitting neergelegde medische attest aangaande haar besnijdenis, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nergens tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoren op het CGVS melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van haar besnijdenis of een eventuele herbesnijdenis. Evenmin is er sprake van dat verzoekster leefde in een streng islamitische traditie. Het medisch attest betreffende verzoeksters besnijdenis is immers louter een vaststelling van een medisch gegeven en toont geen band aan met de geloofsovertuiging van verzoekster of haar familie. Betreffende de psychologische attesten dient nog opgemerkt dat er enkel verwezen wordt naar de problemen die verzoekster in Guinee zou gekend hebben en zoals zij deze tijdens haar gehoren heeft uiteengezet. Waar het attest van 18 april 2013 melding maakt van mogelijke geheugenproblemen, blijkt uit een lezing van de gehoorverslagen dat verzoekster, die telkens werd bijgestaan door een advocaat, zonder problemen duidelijke en gedetailleerde verklaringen kon afleggen en dat de gehoren verder op een normale wijze zijn verlopen. Aldus blijkt hieruit dat verzoekster op het moment van haar beide gehoren geen last had van geheugenproblemen.

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Mamadi (T.) omdat (i) verzoekster geen overlijdensakte of een ander begin van bewijs van het overlijden op 4 oktober 2011 van wijlen haar echtgenoot Moury (T.) kan bijbrengen alhoewel zijn dood de aanleiding van al haar problemen was, en dit terwijl zij wel in staat is de geboorteakten van zichzelf en haar beide kinderen evenals haar huwelijkscertificaat bij te brengen; (ii) verzoekster gebrekkige verklaringen aflegt over de leviraatshuwelijken die volgens haar reeds binnen haar schoonfamilie hadden plaatsgevonden; (iii) verzoekster vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de houding van haar enige broer en zus over haar gedwongen leviraatshuwelijk; en (iv) verzoekster weinig toereikende verklaringen kan afleggen om te preciseren waarom zij het huwelijk met Mamadi (T.) wilde ontlopen. Verzoeksters verwijzing naar de definitie van een leviraatshuwelijk op de website van Wikipedia is niet dienstig, daar het niet relevant is of het hier gaat om een leviraatshuwelijk in de strikte zin van het woord, doch wel over de problemen die verzoekster inroept met betrekking tot haar vermeende gedwongen huwelijk met Mamadi (T.). Verder komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De motieven van de bestreden beslissing om geen geloof te hechten aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Mamadi (T.) zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster meent dat zij in de strenge moslimtraditie als moslima zich niet kan mengen in de beroepsbezigheden van haar echtgenoot, noch ernaar informeren, dat hetzelfde geldt voor andere mannen zoals kolonel Gabriël, Boubacar (B.) en Adama (C.) en dat haar kennis van hun activiteiten is beperkt tot hetgeen zij *de visu et audi* bij gelegenheid over hen kon leren, dient opgemerkt dat hoger reeds werd vastgesteld dat nergens uit de documenten die verzoekster bijbracht, noch uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster afkomstig is uit een milieu waar de strenge moslimtraditie wordt aangehangen. Aangezien verzoekster onder meer omwille van de problemen die zij met de schuldeisers van wijlen haar echtgenoot meent te kennen, haar land van herkomst heeft verlaten, kan verwacht worden dat zij zich hieromtrent gedegen informeert zodat zij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert verder geen verweer tegen de

motieven in de bestreden beslissing waarom zij niet aannemelijk maakt dat zij werkelijk problemen kende met de drie zakenpartners/schuldeisers van wijlen haar echtgenoot. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande wordt de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 26), blijkt dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS